

человѣкъ има въ себе си несчерпаемо сокровище отъ злочестинъ.

Видѣ, сиречь, че идеше една каляска, въ която сѣдахъ двама поляци пѣтници. А като минувахъ и си приказвахъ, единътъ попита другийтъ по полски, — „колко ли е часътъ?“. А другийтъ отговори, — „струва ми ся да е седмъ и половина.“

Двамата тѣзи мъже можахъ да говорятъ бащиний си языкъ, безъ да имъ присяда и безъ да си кривятъ устата, нито да ся причервяватъ, както той. И когато каляската имъ ся загули въ първийтъ завои на пѣтьтъ, той заплака съ хълцанія, и, като тичеше колкото по-скоро, виканіе съ заекваніе: „О милый Сибирь! О Сибирь!“ И стори му ся че виждаше да ся възправятъ прѣдъ него като призраци (вѣды) челоуѣци, които живѣяхъ въ снѣгътъ, въ мракътъ и съ клапы на краката. Но тѣзи челоуѣци бѣхъ благополучны сравняваны съ него; защото можахъ поне да ся разговарятъ по полски за Польшъ, безъ да ся срамуватъ самы отъ себе си.

— ОЛА ІІІ. МАЛАНСІЯВЪ. АНТОТЪ. 179564

ХІ.

Заскыта ся около езерото за много врѣме. Най послѣ прибра ся въ гостил-